

тя тамъ, надута и студена, и си мислѣла ето какво.

„Ще ми се да повѣрвамъ, че произхождамъ направо отъ рода на нѣкой слънчевъ лжчъ: толкова тънка съмъ; и все ми се струва, че слънцето постоянно ме търси подъ водата. Уви, азъ съмъ толкова тънка, че моята майка не може да ме намѣри. Ако да имахъ още старото си око, което се отчупи, щѣхъ може би да заплача — но не, нѣмаше да направя това: не е благородно да се плаче“.

Единъ день нѣколко уличници дошли да се ровятъ въ помийника и да търсятъ въ него игли, петачета и други дреболии. Това, разбира се, било мръсна работа, но тѣ намирали въ него наслада.

„Олеле!“ — изпищѣло едно отъ тѣхъ, като се наболо на губерката. — „Какъвъ проклетъ бодилъ ме ужили!“

„Азъ не съмъ бодилъ, азъ съмъ госпожица!“ — рекла губерката, но никой я не чулъ. Червениятъ восъкъ падналъ отъ нея и тя почернѣла отъ ржда, но черното прави да изглежда човѣкъ тънъкъ, и затова тя вѣрвала, че сега е още по-тънка отъ по-рано.

„Ето черупка отъ яйце!“ — провикнали се уличнитѣ момчета и поставили губерката вътре, а водата отнесла черупката.

„Стенитѣ на лодката ми сж бѣли, а пѣкъ азъ съмъ черна!“ — рекла губерката. — „Това ми отива: сега поне ще ме видятъ! Само дано се не разболѣя отъ морска болестъ! Но нито отъ морска болестъ се разболѣла, нито повърнала.“

„Добре е всѣки да бжде като мене: добре е — при опасностъ отъ морска болестъ, да имашъ стомахъ отъ стомана. Тогава поне можешъ да твърдишъ, че си нѣщо повече отъ човѣка. Нѣма вече отъ що да се боя: колкото съмъ по-тънка, толкова по-дълго ще издържа.“

„Прааасъ!“ — изпращѣла черупката. Единъ натоваренъ камионъ миналъ отгоре ѝ. „Олеле, какъ ме притиска колелото!“ — изпискала губерката. — „Сега вече ще ме хване морската болестъ. Чупя се, чупя се!“ Но тя се не счупила, макаръ и да миналъ камионътъ презъ нея, а само си останала просната на грѣбъ посрѣдъ улицата: тя е тамъ и сега, па тамъ и ще си остане.

РАЗБОЙНИЦИ,
СТАРЕЦЪИ
ДОМАШНИ ЖИВОТНИ
приказка отъ С. М. Перски

Единъ воденичаръ ималъ работникъ. Дълги години последниятъ му служилъ вѣрно и честно, но ослабналъ отъ умора и старостъ и не можелъ вече да върши тежката работа. И казалъ на господаря си:

— Азъ съмъ старъ и слабъ, не мога повече да служа: дай ми заплатата и ме пусни.

Воденичарътъ отговорилъ:

— Не е сега време да ме оставяшъ безъ работникъ. Щомъ искашъ, иди си, но нѣма да ти дамъ заплатата.

Стариятъ работникъ решилъ, че е по-добре да загуби заплатата си, отколкото да

се мжчи въ воденицата, сбогувалъ се съ господаря си и, преди да си тръгне, отишълъ за последенъ път да види животнитѣ, които гледалъ. Отишълъ при коня, а конятъ го попиталъ:

— Защо ни напушашъ, старче?

— Отивамъ си, кончо, защото нѣмамъ вече сили да върша работата, — отговорилъ работникътъ, ласкаво го потупалъ по шията и отишълъ при бика. А конятъ тръгналъ подире му. Дълго гледалъ старецътъ бика, а бикътъ го запиталъ:

— Защо ни оставяшъ, мили старче?